

אל תירא, כי אתך אני: ממזרח אביא זרעך,
וממערב אקבעך. אמר לצפון תני, ולתימן
אל תכלאי; הביאי בני מרחוק, ובנותי
מקצה הארץ.

ישעיה מג, ה-ו

65

עין חמה

12.4.2013
ב' אייר תשע"ג
יום שישי
יומן פנימי 13
(193)

חנה מינץ

איננה

1922 - 2013

חנה מינץ לבית זליגמן, נולדה בשנת 1922 בברלין שבגרמניה. למשפחה שלושה ילדים. חנה - הבת האמצעית. הייתה לה אחות גדולה ממנה ואח צעיר. "הוריי היו אמידים, ורחוקים מציונות סיפרה חנה. הבית היה מסורתי. זכורה לי אווירת החגים, שירי החזנות שאבא היה שר בקולו היפה והחם בניגון אשכנזי".

עד כתיבת ח' למדה חנה בבית ספר גרמני שבו נחשפה לאנטישמיות חריפה. לאחר שהפצירה בהוריה עברה לבית ספר יהודי על שם הרצל, שבו הכירה את הנושא הציוני. אז קיבלה את החלטתה לעלות ארצה והיא נערה צעירה בת 16 בלבד. ההורים התנגדו אך חנה הייתה נחושה בדעתה. "עוד בגרמניה ידענו שאין שקט בארץ. הוריי נהגו לומר שאין סיכוי לחיות בשלום עם הערבים", רק כשהבינו את חומרת המצב בגרמניה חתמו - בחוסר רצון גמור - על הסכמתם.

עם ההורים נשמר הקשר עד תחילת 1940 במכתבים ומדי פעם קיבלה דרישות שלום ופתקים קטנים שהועברו באמצעות הצלב האדום. עם כניסת איטליה למלחמה וסגירת הים התיכון פסק הקשר. וחנה בת ה-90 אומרת, "ואני התגעגעתי ובכיתי לא מעט. עד היום אני נושאת בתוכי טראומות הקשורות באותה תקופה "

המשפחה כולה נספתה בשואת יהודי אירופה בלי שנודע תאריך ומקום קבורתם. חנה הגיעה לעין חרוד בפברואר 1939, בקבוצת עליית הנוער האחרונה שהורשתה לצאת מגרמניה, הקבוצה מנתה 120 ילדים אך עקב מצוקת סרטיפיקטים הם נאלצו להגיע טיפין טיפין. והיא מציינת: "ראשונים היו 'הקפיטליסטים' אלו שהוריהם יכלו לשלם את כרטיס הנסיעה. אני הייתי בין הראשונים. הגענו לעין חרוד, חברת נוער ד' - חמישה נערים ונערות. במשך הזמן צמחה הקבוצה לשישים בני נוער. עקב מצוקת הדיור הלינו אותנו בצריפון ליד משק החי בשכנות ל'בוציי הקופה הצעקנית. היה זה יום גשם עם בוץ נורא. הנעליים התמלאו בבוץ וגם ריצפת הצריף כולה כוסתה בוץ. דוקטור אופנהיימר, הייקה הוותיק, בא לפגוש אותנו הייקים החדשים והציע לנו לפרוש שק בכניסה לחדר וכך עשינו. למרות החינוך המוקפד הגרמני, התהלכנו בגרביים והתחלנו להרגיש שייכים".

פרק אחר שהאיר חותמו הוא המזרן שהיה בעצם ציפית ממולאת בקש דוקר, כי למי יש סבלנות להוציא את הקוצים. וגם חדר האוכל זכור היטב. "אכלנו מצלחות פח ושתינו מספלי פח. סכין אחד שירת שולחן שלם של סועדים. ובנוסף האוכל הלא מוכר תרם גם הוא ל'שוק הקליטה'. לא ידענו מה אנחנו אוכלים. האשכוליות היו

חמוצות, כאלה שלא ניתן לשווק. הריבה הייתה מעגבניות" אך הסוכר אוי הסוכר זכור לטוב. "כשיצאנו מגרמניה כבר חשנו בחוסר מצרכים רבים וקוביות הסוכר המונחות בחופשיות היו המעדן שניתן לקחת בכיסים לרגעי משבר. מאוחר יותר גילינו שבעליית האורווה מאוחסנת תערובת המיועדת לפרות ובה שברי חרובים מתוקים והתחלנו ליהנות מהמתק הטבעי.

ידיעת השפה עזרה לי להשתלב מהר ולהיות מעורבת. אמנם עם ילדי המקום לא היו קשרים אך חברים רבים פתחו את ביתם ולבם לפנינו.

התגייסות בני משק לבריגדה ולצבא הבריטי גרמו למצוקה בידיים עובדות ואנו חברת הנוער השתלבנו בענפים, דבר שתרים רבות להרגשת הגאווה והשייכות".

חנה נישאה לשלמה מינץ ז"ל, וחיתה בעין חרוד 74 שנים.

בראיון שנערך לפני שנתיים מצינת חנה:

"אפשר לומר דברים רבים על חיי בעין חרוד אך החשובים ביותר הם אלו: **כשבאתי לעין חרוד החיים היו קשים. אך עם הכאב והקושי הכרתי שיש במקום הזה אנשים מיוחדים ורוח מיוחדת. בזכות ההכרה הזו מצאתי את הכוח להתגבר על הקשיים, להמשיך ולמצוא טעם בחיים הקיבוציים, חיים שקסמם לא פג".**

חנה השאירה אחריה שלושה ילדים, נכדים ונינים. וזה ניצחונה.

יהא זכרה ברוך

סבתא,

גוף עדין ושביר כפורצלן, אך הנפש צוק איתן.

חיית צלולה וחדה כבדולח משובח, דעתנית ובעלת עקרונות. חכמה כל כך, מלאה בתבונה ובעומק בהתבוננות על החיים. אישה של המילה הכתובה והעצה הטובה, עם ידי זהב שאפו עוגות ועוגיות נפלאות שטעמן עדיין בפינו, ותפרו בגדים, כובעים, תחפושות, וילונות ומה לא... והתיקונים והטלאים שבוצעו ביד אמן כמלאכת מחשבת. העצמאות והפרטיות היו כל כך חשובים לך. אהבת את ביתך ואת חייך, חיית חיים מלאים, עשירים, פשוטים וצנועים. המשפחה שהקמת הייתה הניצחון האישי שלך- ילדים, נכדים ונינים- מילאה אותך בשמחה והייתה מקור לגאווה גדולה ולכוח. הסוף היה קשה מנשוא. בבית החולים עוד כינית אותו כ"סיפור טרגי קומי" ותהית באוזנינו האם את הגיבור הטרגי או הקומי או שניהם. אך גם את הסוף בחרת לסיים לפי דרכך באצילות, באומץ ובגבורה. עכשיו כשהסבל נגמר אפשר לנוח וגם להתענג על עוד פרוסת לחם עם שכבה נדיבה של חמאה ודג מלוח, כמו שנהגת להגיד לי, "תמרחי לי שכבה נדיבה, אם כבר לחטוא - אז כמו שצריך".

אוהבת אותך תמיד

חמוטל

סבתא חנה יקרה

חיית חיים עשירים ומלאים בערך ובמשמעות.

הלכת בדרך שלך, בדרך שבה האמנת, ועשית את הדברים בדרך שלך, דרך שהיו בה הרבה אומץ ונחישות, הרבה כוח ומשאבים פנימיים ואמונה בעצמך ובבחירות שלך. בחרת לשמור על הכבוד שלך עד לרגעים האחרונים של חיך. גם בשבועות האחרונים, כשעברת רגעים קשים שדרשו כוחות והתמודדות רבים, ביקשת שיקשיבו לך, שיכבדו את הרצון שלך, ידעת מה נכון לך.

סבתא, היו בך איכויות ומעלות רבות, מי שהכיר אותך חש בהן והוקיר אותן; הנדיבות הגדולה שבך, הדאגה והאכפתיות שהיו בך כלפי בני אדם בכלל והמשפחה שלך בפרט. החכמה והתבונה הרבות; תמיד הרשים אותי שקראת כל-כך הרבה ספרים, מסוגים שונים, וידעת לתאר בפשטות ובהירות את התמצית שבכל ספר. הייתה בך צלילות וסקרנות ויכולת להתעניין ולדבר על כל נושא והייתה לך הדרך הייחודית שלך להתבונן על החיים, עם הרבה אופטימיות וחוש-הומור.

עלית לארץ מגרמניה, ארץ הולדתך, בגיל צעיר במסגרת עליית הנוער. נערה בת 16 לבד, ללא הורים ומשפחה, ובנית את חיך כאן, כמעט מחדש, בכוחות עצמך עם הרבה אומץ. הקמת עם סבא שלמה ז"ל (שאותו לא זכיתי להכיר) משפחה גדולה ורחבה.

המשפחה הייתה בעבורך ניצחון אישי ומקור לגאווה. כל אחד מאיתנו קיבל את תשומת הלב המיוחדת, זכרת את כל התאריכים החשובים והקפדת לברך את כולנו בחום בכל יום הולדת ואירוע.

לפני כמה שבועות, כשביקרתי אותך בבית הדר, סיפרת על העלייה שלך לארץ. איך הגעת לקיבוץ וקיבלו אותך ודאגו לכל מה שאת צריכה בלי לבקש תמורה, ולך לא היה הרבה לתת, רק לעבוד קצת בתמורה לכל מה שאת מקבלת. ואז אמרת שזה קסם לך - הרעיון שהאנשים האלה נותנים לך כל מה שאת צריכה בלי לבקש דבר בתמורה.

ונראה שבסיפור הזה טמונים גם כמה מהדברים שייחדו אותך וליוו את חיך;

הנדיבות ורוחב הלב, האהבה והאכפתיות לבני אדם, והצניעות שלך.

סבתא, בשבועות האחרונים ליוונו אותך עם הרבה אהבה ותמיכה ורצון לעזור ולהקל עליך ככל שניתן, וגם עכשיו אנחנו כאן, מלווים אותך ותומכים בך בהמשך המסע שלך.

אוהבים ומתגעגעים, ילדיך נכדיך וניניך

משואה לתקומה

חצי-תריסר "סתם מזל"

הביאה זיוה אופנהיימר

בזמן מלחמת העולם השנייה היה עזרא פיין ילד פליט שעזב עם הוריו את אוסטריה לבלגיה, כשפרצה המלחמה נלקח אביו למחנה מעצר ועזרא ואחותו נשארו עם אמו טְרוּדָה (שאותה הכרנו משהותה בעין חרוד) בבריסל. האב הגיע לניס באזור החופשי של צרפת והאם חיפשה כל דרך לחבור אליו. "אני סיפרתי בתחילה שהיו לנו חצי-תריסר 'סתם מזל', הדתיים אומרים על כך 'יש אלוהים', אנחנו שאיננו דתיים קוראים לזה מזל", מספר עזרא בזיכרונותיו. את הדרך מבריסל לפריס ומפריס לניס צלחו עזרא ואחותו ואמו בזכות כמה "סתם מזל" כאלו. הסיפור הוא ארוך ואנו מביאים אותו כאן בקיצורים הנדרשים.

כשהתחילה ההתקפה הגרמנית על בלגיה, בריסל הופצה מן האוויר. השלטונות הבלגיים עצרו את כל הגברים בעלי הדרכונים הזרים. הם נלקחו למחנה מחוץ לעיר לצורך מיון (טריאז') וחקירה. את הפליטים היהודים הם התכוונו לשחרר ואת הגרמנים והאוסטרים השאירו לבירור נוסף. לא ידענו היכן אבא נמצא מלבד מה שהוא אמר לנו על המחנה שבו עצרו את בעלי הדרכונים הזרים.

לאחר ניסיון כושל להגיע לצרפת חזרה האם עם ילדיה לבריסל. מהאב עדיין לא שמעה דבר.

אבא הגיע לדרום צרפת עם חמשת אלפים האנשים שהבלגים עצרו. הוא אושפז בבית חולים והצליח להיחשב כחולה גם לאחר שיצא מהאשפוז, כך שלא ישלחו אותו לאף מקום ולא יעצרו אותו במחנה, ומכיוון שהיה מנהל חשבונות טוב הוא עבד שם במשרד בהנהלת חשבונות. הוא אמר שהוא צריך לאכול דיאטה ונשאר איכשהו בבית החולים. אבא אסף בולים והוא לקח אותם אתו למחנה המעצר בבלגיה ולדרום צרפת. והנה התברר שהרופא הראשי של בית החולים היה גם הוא אספן בולים. וכך אבא נתן לו מדי פעם את אחד הבולים היפים שלו ובזכותם הורשה להישאר זמן רב בבית החולים.

בית החולים היה שייך למחנה סנט. סיפריאן (ST.CYPRIEN). אבא שהה רוב הזמן בבית החולים ורק תקופות קצרות שהה גם במחנה. בזכות כישוריו וידיעתו את השפה הצרפתית הצליח לברוח מהמחנה בנובמבר 1940 והגיע לניס בדרום צרפת. שם בעזרת קשרים הוא קיבל אישור להישאר במקום וגם אישור להביא את משפחתו.

הוא כתב מכתבים רבים ובכולם כתב שנעשה כל מה שניתן כדי להגיע לניס. אימא סיפרה לי אחר-כך שלא הייתה לה שום אפשרות לצאת [מבריסל]. לא היו לנו דרכונים ולא היו לנו ניירות, ובלי ניירות אי-אפשר לקבל דרכון ובלי דרכון אי-אפשר לקנות כרטיס רכבת ובלי כרטיס רכבת אי-אפשר לקבל מקום ברכבת. הכול אי-אפשר. היינו אובדי עצות.

אני סיפרתי בתחילה שהיו לנו חצי-תריסר "סתם מזל", הדתיים אומרים על כך "יש אלוהים", אנחנו שאיננו דתיים קוראים לזה מזל.

יום אחד, היה יום בהיר ויפה, ישבתי על המרפסת והסתכלתי החוצה. ברדיו שמענו חדשות מאנגליה ומבריסל. ופתאום אני אומר לאימא, "אוטו גרמני ברחוב, אוטו גרמני של קצין." טוב, בכלל לראות אוטו ברחוב הזה היה משהו יוצא דופן. והאוטו עוצר לפני הבית שלנו. אימא מהר סגרה את הרדיו. ויוצא מהאוטו גנרל. אני בתור ילד של ארץ כבושה ידעתי הכול, וידעתי לזהות גנרל. היו לו תגים צהובים של חיל האספקה. הנהג פותח לו את הדלת והוא אומר: "פמיליה פיין?" הוא נכנס לחדר ואומר בצרפתית: "אני יודע שאתם אוסטרים, אני מדבר גרמנית", התיישב והמשיך: "את גברתי", הוא אומר לאימא שלי, "תופרת בגדים לכל השכונה, את תופרת טובה מאד. השמלות האחרונות שתפרת בשביל גברת מרטין היו בשביל אשתי. אשתי קרובה של גברת מרטין, הבאנו לכם בד וכל הדברים ואת תפרת את השמלות. אני יודע שהאיש שלך נמצא בדרום צרפת, אני יודע שאת רוצה לעזוב ולנסוע לשם. אני", הוא אומר, "אני איש צבא, אני לא שלהם, אלה שלהם זה הנאצים. אני בן אדם אציל, אני מתנגד להם, אם אוכל לעזור אני אעזור. תבואי מחר בבוקר לקומונדטור (המפקדה), תלכי לחדר זה וזה, ותבקשי את הסמל זה וזה. תביאי איתך את כל הניירות שיש לך, הפספורטים וכל הדברים, ואני מבטיח לך שיהיה בסדר". הוא נישק את ידה והלך.

אימא שלי אמרה, "מה יכול לקרות?" למחרת בבוקר לקחה את כל הניירות שלה והלכה לשם. בצהריים היה לנו דרכון מעבר והתחלנו לארוז מזוודות, נאמר לנו לקחת מה שפחות. הגענו לתחנה לעלות על הרכבת לפריס. זה היה בחורף 1940-1941 הקור היה נורא. קנינו כרטיסים וקיבלנו מקום על האקספרס לפאריס. כיום מבריסל לפאריס נוסעים ברכבת שלוש שעות, אנחנו נסענו לילה

שלם. במשך הלילה היו הפגזות ואנו נאלצנו לצאת עם המזוודות ולחכות בחוץ על יד הרכבת. היו יריות, חושך ופחדנו שלא נמצא את המקומות שלנו, כל הזמן שמרנו שנישאר יחד.

בפריס גרו אצל קרובי משפחה אך המטרה נשארה להגיע לניס.

דרום צרפת שבו שרר שלטון וישי היה כמו פלנטה אחרת. ארץ חופשית כמו פורטוגל או כל מקום אחר לא כבוש. ניס הייתה אזור חופשי לא תחת הכיבוש הגרמני. בפריס נמצאה הקונסוליה של וישי וכיהן בה קונסול צרפתי זקן שלו הייתה הסמכות לתת תעודות מעבר. אימא הלכה כל יום לקונסוליה הזו וניסתה לקבל תעודת מעבר לניס.

הייתה אפשרות להבריא את הגבול בין צרפת הכבושה לאזור של וישי אבל הגבול היה רחוק והיה חורף קשה ואימא פחדה שעם שני ילדים קטנים היא לא תוכל לעמוד במסע הזה. אז היא אמרה או פאריס-ניס ישירות או פאריס.

אימא המשיכה ללכת לקונסוליה של וישי ללא הצלחה. יום אחד איבדה את סבלנותה, התפרצה לחדרו הפרטי של הקונסול והתחילה לצעוק. היא זרקה ספר מהשולחן, הפכה כיסא צעקה ובכתה, הקונסול קרא לעוזריו, נתנו לה כוס תה והקונסול אמר לה שתחזור מחר בבוקר ותקבל תעודת מעבר, "אבל לא להשתגע עוד פעם ולא לשבור שום דבר, בבקשה." היא באה למחרת בבוקר וקיבלה תעודת מעבר בשביל המשפחה. ועם תעודת המעבר קיבלנו כרטיס רכבת ועם הכרטיס עלינו על הרכבת שהייתה רכבת לילה. בגלל ההפגזות רכבות לא נסעו ביום אלא רק בלילות. הרכבות נסעו על פחם מה שגרם לסירחון. בכל קרון ישבו במקום שמונה אנשים כרגיל, שנים-עשר איש. לא הייתה תאורה מלבד נר קטן. במשך הנסיעה ירדנו מהרכבת פעמים רבות בגלל הפגזות או איום הפגזות. ואז בשתיים בלילה נעצרה הרכבת. עמדנו ליד החלון וראינו שבקצה הרכבת עולים אנשים של הגסטאפו. הם לא היו במדים אבל אנחנו ידענו כבר לזהות אותם: מעיל גשם לבן, כובע, פרצוף של "דג מלוח". ואז הקונדוקטור בא אלינו ולקח אותי ואת אחותי ועוד שלושה-ארבעה ילדים קטנים ואמר לאימא שלי: "את נוסעת בלי ילדים." לקח אותנו למחסן על יד השירותים של הקרון, מחסן שבו הוא החזיק מגפיים ופנסים ומכוש ומצרכים מהשוק השחור, דחף אותנו פנימה ואמר: "שקט! הכול יהיה בסדר", וסגר את הדלת מבחוץ.

את ההמשך אימא סיפרה לי אחר-כך. באו שני אנשים של הגסטפו, בדקו את הניירות, לקחו את הדרכון שלה ושאלו איפה הילדים. היא אמרה: "אני נוסעת בלי הילדים לפגוש את הבעל שלי בדרום צרפת. אם הכול יהיה בסדר אני אחזור לקחת את הילדים, הם אצל הגיסה שלי בפאריס". האיש של הגסטפו החזיר את

הפספורט ושאל, "איפה המזוודה שלך", הוא הוריד את המזוודה וראה שיש בה רק בגדים של נשים ולא של ילדים, סגר את המזוודה אמר "הייל היטלר" ויצא. אחרי תחנה נוספת נעצרה הרכבת ואנשי הגסטפו ירדו ממנה. ואז הקונדוקטור הוציא אותנו מהמחסן ואמר שהוא יודע שהגסטפו מורידים בלילה מהרכבת את הילדים היהודים. הוא ידע שאנחנו יהודים על פי הפספורטים שלנו והסתיר אותנו. כדי לקבל מקום ברכבת צריך להראות את הפספורט. הקונדוקטור ראה את הפספורטים שלנו וזכר.

לקראת בוקר הגענו לניס, ראינו דקלים, את הים הכחול - מראה נהדר. לפני המלחמה ניס הייתה עיר בת חמישה-עשר אלף תושבים אבל עכשיו במלחמה התגוררו בה רבע מיליון אנשים רוב רובם פליטים.

אימא כל הזמן דאגה: "איך נמצא את אבא?"

הגענו לתחנה, יורדים ואבא מופיע. "איך ידעת שאנחנו נגיע?" נדהמה אימא והוא ענה, "שלושה חודשים אני הולך פעם ביום לתחנה לפגוש את הרכבת שמגיעה מפאריס".

יום הזיכרון לשואה 2013

הביאה זיוה אופנהיימר

יום הזיכרון לשואה ולגבורה תפס במשך השנים את מקומו בחברה הישראלית במתכונת טקסים ועצרות מרשימות. לגודל הצער למרות הטקסים החגיגיים רבים מניצולי השואה החיים בארץ עדיין לא זכו לתמיכה ולשיקום כראוי להם ורבים, רבים מדי, מצויים במצוקה כלכלית ונפשית. לצד חוסר המעש הממלכתי קיימות עמותות וארגונים המנסים לתקן מצב זה ונאבקים לשפר את מצבם של הניצולים. בבית חולים "העמק" מתקיימת עבודה חשובה ומסורה התומכת בניצולים המגיעים לבית החולים, הן לאשפוז והן לטיפול אמבולטורי. את העבודה הזו מרכזת **הדסה בנימין**, עובדת סוציאלית בצוות השירות הסוציאלי של "העמק".

ביקשנו **מהדסה** לספר על עבודתה:

מספרם של ניצולי השואה החיים בקרבנו הולך ומתמעט מדי שנה. זאת ועוד, אוכלוסיית הניצולים מזדקנת. ניצולי השואה שנותרו בחיים לימדו אותנו על כוחותיהם, על תעצומות הנפש ועל התושייה שלהם, אולם עלינו מוטלת אחריות אישית ולאומית לספק להם איכות חיים בזקנתם. החברה הישראלית מציינת את יום הזיכרון לשואה ולגבורה בטקסים ועצרות. למרבה הצער רבים מניצולי השואה מצויים בתנאים פיזיים, כלכליים וחברתיים קשים, ללא מערכת תמיכה ראויה. בביה"ח "העמק" היינו עדים למצוקתם הקשה באשפוז ולקראת השחרור מביה"ח, הן רגשית והן אינסטרומנטלית. וכן לקושי של המטפלים בהתמודדות עם הטיפול בהם. ולכן משנת 2002 נעשית עבודה חשובה עם ניצולי השואה על ידי עובדים סוציאליים ובשיתוף צוות רב-מקצועי, שאותו אני מרכזת.

מטרתנו להגיע לרמת איתור מקסימאלית של ניצולי שואה המאושפזים במחלקות ויחידות ביה"ח כולל במיון. לתת תמיכה רגשית הולמת לניצול השואה ולמשפחתו, סיוע סיעודי, מיצוי זכויות מיטבי, הנצחת שמות הנספים בשואה באמצעות מילוי "דפי עד", שהיא מצבת נצח לדורי דורות.

ראשית עבודתנו התרכזה בהגברת המודעות של צוותים רפואיים, סיעודיים ופארא-רפואיים לאיתור ניצולי השואה, זיהוי צרכיהם המיוחדים והפנייתם לטיפול עובדת סוציאלית של המחלקה. מודעות זו הושגה בין היתר באמצעות הכנת ערכה לצוות הרב-מקצועי על טיפול בניצולי שואה מאושפזים, תצפית בסרט העוסק בקשייהם של

ניצולי השואה, במטרה להעניק תובנות טובות יותר על עולמו של ניצול השואה ושיפור העבודה איתו. ארגון וליווי סיור מודרך ב"יד ושם" בירושלים לצורך העמקת ההבנה לשואה.

ניצולי השואה מאותרים ע"י עובדות סוציאליות באמצעות תוכנה מיוחדת, וכן באמצעות הפניות של צוותי ביה"ח, וגורמים בקהילה. עובדות סוציאליות של ביה"ח מגישות בקשות לסיוע סיעודי לניצולי שואה בתום האשפוז: ניצולי שואה המשתחררים מביה"ח כולל חברי קיבוץ יקבלו באופן מידי עזרה סיעודית בבית במימון הקרן לרווחת ניצולי השואה, בכפוף לרמת הכנסה ומצב תפקודי וכאשר אינם מקבלים גמלת סיעוד מביטוח לאומי. העזרה הניתנת היא 50 שעות סיעוד למשך חודשיים. בשנה מוגשות ע"י עוסיו"ת כ-300 בקשות לקרן לרווחת ניצולי השואה.

לבעלי גמלת סיעוד מקסימאלית ניתן להגיש בקשה ל-6 או 9 שעות סיעוד נוספות בשבוע, בהתאם לקריטריונים שנקבעו בקרן לרווחת ניצולי השואה.

משך השנים גברה המודעות בקרב צוותים רב-מקצועיים בביה"ח והם מפנים ניצולי שואה רבים לטיפול עו"ס המחלקה. קיים שתוף פעולה הדוק בין הצוותים ותמיכה מהנהלת ביה"ח לעבודה חשובה זו. אני גאה בכך כי בביה"ח ה"עמק" קיימת מודעות גבוהה והקפדה על הפניית ניצולי שואה הנזקקים לטיפול סיעודי בביתם. הפניות לצוות העוסיו"ת לטיפול בניצולי שואה הולך וגדל מדי שנה וכך גם מספר ההפניות לסיוע סיעודי מהקרן לרווחת ניצולי השואה. לאחרונה החלה לעבוד בביה"ח עו"ס מטעם "החברה להשבת רכוש" המתמקדת במיצוי זכויות ניצולי השואה.

ב-2009 עברו חלק ממתנדבי ביה"ח תכנית הכשרה למילוי "דפי עד". ההכשרה התקיימה ביוזמתי והועברה על ידי צוות מ"יד ושם". המתנדב יוסקה בדיחי, בן 81, מילא עד היום כ-200 "דפי עד". ובהמלצתי נבחר וקיבל את "מגן סגנית השר לאזרחים ותיקים, מתנדבים מצטיינים", על עשייה ברוכה זו בין יתר פעולותיו ההתנדבותיות.

אני חברה בוועדת ההיגוי של הקרן לרווחת ניצולי השואה, ובמסגרת זו שותפה בארגון ימי עיון אחת לשנה בנושא לעוסיו"ת ולצוותים רב-מקצועיים.

אנו מחויבים להתגייס לטובת אוכלוסייה זו שהינה בבחינת "דור הולך ונעלם". איננו יכולים למנוע את הידרדרות מצב בריאותם של ניצולי השואה או למנוע את מותם אך אנו יכולים לכבד את עברם הקשה ולתרום לאיכות חייהם בהווה.

יום העצמאות תשע"ג

קצר פה כל כך האביב
דויד גרוסמן

אביב עול-ימים וסוער
וסופו -
כבר כתוב בעלי ניצניו,
אבל הוא מסתחרר
כפרפר במעופו,
וכמוהו - נצחי בעיניו.
קצר וחטוף ושובר את הלב
לחשוב שהוא תכף ידעך
מבטו רק נפקח
אך התחיל ללבלב -
רק ניתן לי ותכף נלקח.

ואת ואני היודעים
ונורא הדבר שרק הוא לא -
עד כמה קצרים החיים,
החיים הקצרים שניתנו לו.

נדיב ונסער ומכאיב
קצר פה כל כך
האביב.

יש רגע קצר בין אדר לניסן
שהטבע צוהל בכל פה
הוא שופע חיים
שיכור ומבושם -
איך שיופי יכול לרפא!
נסער ומשולהב ומתיז
ניצוצות -
אך עוד רגע ייבול ויצהיב
כי הנה בשוליו כבר הקיץ ניצת -
קצר פה כל כך האביב.

קצר וחטוף ושובר את הלב
לחשוב שהוא תכף ידעך
מבטו רק נפקח
אך התחיל ללבלב -
רק ניתן לי ותכף נלקח.

יום הזיכרון לחללי מערכות ישראל

ביום ראשון ד' אייר תשע"ג 14.4.2013

נתייחד עם זכר בנינו-חברינו

בטקס התייחדות וזיכרון

בחדר- האוכל בשעה 20:00 עם הצפירה

השנה, ימלאו 40 שנה למלחמת יום כיפור
חלק מטקס הזיכרון יוקדש לנושא זה

בתום הטקס הציבור מוזמן
להישאר ולשיר שירי זיכרון

מיום שישי 12.4.2013 בשעה 18:00
יוקרנו ברצף בערוץ של המשק
סרטי הזיכרון של הבנים

כך התחלנו מתוך יומן 11.2.1949

היכן הבנזין? יש עוד סטנים לניקוי? איפה הסמרטוטים? ישנם מְלָאִים? שאלות אלו התעופפו אותו לילה סגרירי, מלווה טפטוף דקיק של גשם, באולם הכריכיה של בית הדפוס של הקיבוץ המאוחד.

הזמן: ראשית המאורעות בארץ עם פרוץ המלחמה הנוכחית [מלחמת השחרור]. השלטון המנדטורי שולט עדיין בכל השטח היהודי ואילו האזורים הערביים מופקרים לחלוטין או נכון יותר, מודרכים למלחמה ביהודים על ידי אותו שלטון עוין. מניסיון ההתקפות הערביות במקומות שונים בארץ בזמן ההוא, ינואר 1948, נמצאנו למדים כי זמן התחלתן היא בשעות הראשונות של זריחת השמש. [...] אי-לזאת החליטו אנשי הביטחון כי במקרה דומה כדאי להקדים תרופה למכה: להוציא כוח החוצה, על מנת להיפגש עם האויב בשטח.

אותו ערב התקבלה פקודת יציאה למחלקת חי"ש המורכבת מאנשי ובני משקים מהעמק. הפקודה באה עקב ידיעות כי הערבים מתכוננים להתקפה על העמק ולא ידוע מאין תיפתח. אם ממזרח או ממערב. בהתאם לזאת הוחלט לרכזנו בזרעים [על יד מעיין חרוד].

אותו ערב פתחו בפעם הראשונה דלת בנוכחות של אנשים שמספרם עולה על אחד והחלו להוציא נייר כבד קשור בחוטים: חבילות שונות, משונות ומשומנות. בזאת החלה פרשת הוצאת הנשק "העלום והיקר".

הוא אותו ניקוי... לא עצם הניקוי אלא הייעוד שבו - לעולם לא אשכחנו. היה כאילו הזמינו אותך לחתוך סרט מתוח על פני דרך המובילה לתקופה חדשה. [...] העבודה החלה בשמונה בערב, עת התאספנו כולנו מכל המשקים, אחרי יום עבודה מפרך ודרוכים לקראת הלילה הצופן בתוכו את הבלתי נודע. בחצות כמעט ונשלמה פרשת עבודתם של כל ה-32 איש ביחד והנה מתברר כי אין מְלָאִים לכדורים, אין כלים כמספר האנשים, אין כדורי רובה רגילים, אך לכל עצה: יש מא"זים ולהם הפתרוניים. ומכיוון שכל ההכנות נעשות בעין חרוד, הרי כשפונים אל המא"ז המקומי והוא "משאיל" ל"ארגון ההגנה" דלי מלא מלאים.

והבעיה החדשה שצפה עתה היא בעיית הבעיות לתקופה ההיא, חגור. היינו יוצאים עם שני רימונים בכיסים או בתרמיל צד. 100 כדורים בכיסים או בתרמיל צד, שלוש מחסניות לסטאן בכיס או בתרמיל צד. תרמיל צד מילא בשעתו את החגור כולו. וגם הוא לא היה לכולם. כי הכול, החל מהלבוש והאוכל וגמור בעיתון וסיגריות ניתנו לפי נדיבות לב המשק שהיה מצייד את אנשיו.

בשעות הקטנות של הלילה המחלקה מגיעה לזרעים ומחכה לפגוש את האויב. אך לאחר שחלפו השעות "הבינונו מיד כי לא היום ולא מצד זה תיפתח אותה התקפה. [...] זו הייתה הפעולה הראשונה בעמק במלחמה זו. את הנשק לא שימנו יותר ולא טמנוהו בסליקים. נשארנו דרוכים לקראת הבאות. כעבור שבועיים-שלושה אירעה ההתקפה על טירת צבי.

משולחן המזכיר צ'אי שגיא

לחברים שלום, אז מה נעשה בחצר הקיבוץ שלנו? תקופת החגים כבר כמעט מאחורינו ואנו נערכים לקראת הקיץ. ולראיה צוות הבריכה מתחיל בפעולות ההכנה לעונה. בטוח שתהיה לנו עונת רחצה נעימה. לפני כשבוע אירחנו כאן את רשם האגודות השיתופיות החדש. מי שעדיין לא יודע אז רשם האגודות הוא הממונה מטעם המדינה על התנהלותן של האגודות השיתופיות. הפגישה הייתה נעימה ברוח חיובית והרשם אפילו הביע רצון לעזור לנו במסדרונות השלטון כפי יכולתו.

הימים עוברים והטרקטורים עדיין לא עובדים בשטח השכונה המערבית. התוכניות מוכנות, הוגשו לוועדה המקומית והיתר הבנייה בדרך. אנו מתעכבים בשל רצוננו לקבל את מענקי משרד השיכון לשכונה זו. כפי שהסברתי ביומן קודם אנחנו זקוקים להסכמת אישית של חברים להעביר את הזכות שיש להם למענק לקיבוץ. מספר גדול של חברים כבר עשה זאת. למעשה רוב רובם של אלו שיש להם זכאות כזו. אבל חסרות לנו עדיין חתימות ספורות. אני מקווה שהאחרונים יבינו ויירתמו למאמץ. עדיין יש לפנינו הליך בירוקרטי לקבלת המענק אבל זה כבר סיפור אחר.

לאחר בדיקות רבות התקבלה השבוע במינהלת השיכון החלטה על העיקרון לפיו יושפצו בתי הקומתיים. המינהלת התלבטה בנושא זה לאורך זמן רב. נבדקו מספר גדול יחסית של רעיונות. לכולם יתרונות וחסרונות. בסופו של דבר התקבלה כאמור החלטה האומרת כי בבתי הקומתיים תתאפשר הרחבה בתוך קווי הבניין הקיימים וייתכן מצב של ויתור על אחת מהדירות שבבניין לטובת הרחבה של הדירות האחרות. לכל בניין צריך יהיה לתפור פתרון משלו. ההחלטה תובא לאישור הציבור.

לשפשף את העיניים כדי להבין שאיננו חולמים! לאחר "איומים" חוזרים ונשנים החלו עבודות השיפוץ של מגרש הטניס שלנו! הדבר כל כך "מסעיר" משום שאנחנו במו"מ עם המועצה האזורית מזה יותר מ-10 שנים! לקבל מהם עזרה לשיפוץ המגרש. הנושא חזר ועלה בכל מפגש שלנו עם רשויות המועצה. כל המזכירים אילן, ונחמיה ושוב אילן ולאחרונה אני. אז צריך לברך "שהחיינו" ולקוות שהמגרש יחזור לתפקוד בזמן הקצר ביותר.

בת שלום

החלטות מזכירות מתאריך 14.3.13 - חתימת חברים עבור זכאויות בנייה

הוחלט: המזכירות מבהירה כי בהתאם לתקנון הקיבוץ חברים מחויבים להעביר לזכות הקיבוץ את זכותם למענק בנייה ממשרד השיכון או מכל גוף ממשלתי אחר ולחתום על מסמכים הדרושים לשם כך.

המזכירות תתחיל בתהליך של בחינת מנגנון פיצוי מסוים לחברים שהעבירו את הזכות כאמור, במקרים של עזיבת הקיבוץ או שינוי אורחות חיים.

המנגנון יבוסס על שחיקת הפיצוי לאורך השנים כתלות בגורמים שונים כמו ותק, מגורים בדירת קבע וכו'.

חסל סידור פסח כהלכתו

אילה אופנהיימר

סוף מעשה במחשבה תחילה וליל סדר נוסף מאחורינו. בהלל ובשירים, בנינוחות ובאווירה טובה נחגג ליל הסדר בחדר האוכל בנוכחות כ-420 חוגגים.

בשנים האחרונות אנחנו רואים חזרה של חברים רבים לליל הסדר בחדר האוכל. זו שמחה מיוחדת לראות את חדר האוכל מלא ולחזור ולפגוש חברים ותיקים ומשפחות צעירות שמחדשים וממשיכים מסורת עינחרודית רבת שנים.

תהלוכת השיבולים ו-"כפינו", "מה נשתנה" ו"בתופים ובמחולות", "שיר המעלות" ו"שולחן עורך", ליל הסדר העינחרודי נבנה ונשזר, כמו מחרוזת, כל שנה מחדש. וככל שנה גם השנה היו חלקים מסורתיים שמלווים אותנו כבר שנים רבות ולצדם חידושים ותוספות.

השנה הוביל את ה"סדר" איילון אבירם. איילון, שעובד עם חבורת הזמר, הביא עמו קצב חדש ויחד עם חבורת הזמר וחברים נוספים העשירו את ליל הסדר בשירים חדשים ובביצועים רעננים לשירים ותיקים. את השירה ליוו חטיבת כלי הנשיפה של משפחת זיסר, אלכס, גיורא ואלון שמנגנים אצלנו כבר הרבה שנים וריטה, על הפסנתר.

עד שיגיע ה"סדר" הבא, זה המקום להודות לכל מי שהיו שותפים בהכנות: למי שסידר, התקין, תלה, ארז, פתח, חימם, חילק, סחב, פירק, שר, קרא ורקד, והכול בשמחה, בנכונות וברוח טובה. תודה לכולם! ותודה מיוחדת לצוות הוותיק הנושא כבכל שנה בעול המורכב של ליל הסדר ובחיבור כל הפרטים, גדולים וקטנים: אסתר וישראל סמילנסקי, בני קיי, יהודית שני, נגה גלדן, נגה שני ויובל בריל.

"כאשר זכינו לסדר אותו כן נזכה לעשותו"

להתראות בשנה הבאה

זיכרונות

מיכאל אודם - עין חרוד מאוחד

במעלה הדרך למצפור הגבעה פגשתני עורכת היומן. בין "שלוש" ל"מה נשמע" ביקשה ממני לכתוב משהו ליומן המשק, זיכרונות מהעבר. תחילה משכתי בכתפיי, אינני ממספרי הסיפורים ומה כבר אחדש לבני דורי. אבל התצפית מהמצפור מרגשת תמיד מחדש, הלב מתרונן, והזיכרונות צפים ועולים. נשארה המשימה להעלותם על הכתב שמא יהיה בהם חידוש-מה או ריענון לדור הצעיר יותר. העמק, הירוק כולו בשיאו של האביב, משתרע למלוא רוחב העין ממערב וממזרח ורק הגלבוץ סוגר ושומר על העמק הנפלא שלנו. כתמי המים הרחבים של בריכות הדגים והאגמים קורצים לפרכת האדמה. הטבע חוגג ופורץ בכל עוזו ובשמחת חיים אל מול השקיעה.

אינני מכיר את ימי הראשית של גאולת אדמות העמק, אלא את תקופת נעוריי של אמצע שנות הארבעים. בלב העמק עדיין השתרעה ביצה ממארת. אפיק נחל חרוד היה קרוב יותר למטעים שלאורך הגלבוץ. סבך של קנה וסוף ועצי אקליפטוס גבוהים ליווה את האפיק לכל מהלכו ואפילו שתיים או שלוש טחנות קמח חרבות עדיין ניצבו לאורכו. רכבת העמק המפורסמת שמתחדשת זה עתה עדיין פעלה עד לליל הגשרים שלפני מלחמת העצמאות. צריך פח מתחת לבית האריזה האזורי שימש כתחנת הרכבת של עין חרוד ותל יוסף.

במקום הפרדסים של היום השתרעו גני עצי פרי, תפוחים ואגסים, וכן כרמי ענבים שהיינו מתגנבים אליהם לבצור אשכולות בטרם הבשילו כראוי. איסוף זמורות הגפן לאחר זמירתן הייתה אחת מעבודות החובה של הילדים, כמו מסיק הזיתים בכרם של אלברטון, וכמו קטיפת האשכוליות. שתי תעלות בטון הוליכו את מימי מעיין חרוד להשקיית המטעים ושדות השלחין, מהן לא נותר היום שריד. תוואי תעלת הגלבוץ עבר לאורך ולרגלי מדרון ההר בקו גובה מעל למטעים, ממנו הוזרמו המים בתעלות עפר להשקיית הפרדסים. התעלה הסתיימה בבריכת עפר אופרטיבית מערבית לריחנייה. תעלת קומי חצתה את העמק ממזרח לכביש גדעונה היום, חצתה את הכביש ליד הכניסה לגבע, ונמשכה מזרחה עד לבריכת העפר שלנו ועוד בהמשך לבריכת העפר של תל יוסף. הילדים, גם המבוגרים שבהם, היו מתרחצים ערומים בבריכת העפר כפי שמונצח בשיר הבריכה. הכביש העולה לעין חרוד, וכן זה שעולה לבית הספר המשותף טרם נסללו וערביי הכפר קומי היו עולים בדרך הזאת מהכביש ומתחנת הרכבת אל הכפר וכן בירידה ממנו. הם השקו את עדרי הצאן והבקר שלהם ממי התעלה ממערב לתנובה. אנחנו

בלכתנו לבית הספר היינו חוצים את מהלכם של הכפריים ועדריהם. מאוחר יותר נבנתה בריכת בטון במעלה הגבעה שאליה הוזרמו המים במשאבה לצורכי ערביי הכפר.

במקום שבו ממוקם המצפור עמד בניין אבן גדול, בית השיך. היה זה בניין מרשים בגודלו בנוי אבני בזלת, אבני גזית מסותתות, צופה אל כל סביבותיו ממש כמו המצפור כיום רק גבוה יותר. אינני מאוהדי ארגון "זוכרות" אבל אינני מוחק זיכרונות.

ציפורים פליטות-תרבות בחצר המשק

בני אופנהיימר

ציפורים פליטות-תרבות הן ציפורים שהובאו לארץ כציפורי נוי לגידול בכלובים, ברחו והחלו להתרבות בטבע, בדרך כלל על חשבון ציפורים מקומיות. בשנים האחרונות נראות במשק שתי ציפורים חדשות הנמנות על פליטות אלה. הראשונה היא דַּרְךָה מצויה. הובאה מדרום אסיה וממרכז אפריקה. ציפור בצבע ירוק, בעלת זנב מעוין ארוך ומקור תוכי שחציו העליון צבוע אדום עז. גודלה כארבעים סנטימטרים, דוגרת על עצים ובתוך מחילות של נקרים. ניתן לראותה לפנות ערב כשהיא מעופפת בלהקות ומשמיעה קולות רמים. הדררה נהפכה לציפור מזיקה בעיקר לשדות החמניות ולמטעי עצי הפרי למיניהם.

השנייה היא מַאִינָה מצויה. גם היא הובאה כציפור נוי, מהודו. חומה, בעלת ראש אפור-שחור, מקור צהוב, רגליים צהובות, סביב העיניים עיגול צהוב ובקצה הזנב פס לבן. גודלה כשל זרזיר מצוי. היא חיה בתוך היישובים, קולנית מאד, אוכלת הכול וגם טורפת גוזלי ציפורים בקינים.

אוכלוסיית הציפורים השתנתה לאורך השנים. נוספו עורבנים, נקרים, עורבים אפורים ועוד. לצערנו נכחדו להקות ציפורי שיר, החוחיות, הירקונים, החמרייה היפיפיה, טוב שעדיין נותרו בחצרנו הציפורים שהשכילו לבנות את קיניהן מוגנים מפני טורפים, הצופיות, הפשושים, הירגזים, שדוגרים עכשיו. בבית שלנו זכינו לדגירה של זוג צופיות שבנו את קינן בחסות קוצי ורד גבוה. הייתה זו חוויה לעקוב אחרי בניית הקן, מעוף הצופיות ממנו ואליו ועד פרישת הגוזלים כנפיים.

הבעת תודה עדנה וינברגר

עקב פציעה שהיתי בבית הדר שלושה חודשים. ברצוני להודות בשמי ובשם משפחתי לצוות בית הדר המופלא על הטיפול המסור, היחס הנפלא והעידוד בימים הקשים. לי זה לא היה מובן מאליו. אתם דוגמה ומופת.

כאשר נשאלתי איך הצוות בבית הדר עניתי "נפלא" ועל כך נאמר לי שהוא נבחר בקפידה ב"פינצטה". במבחן התוצאה ה"פינצטה" הייתה באיכות מאוד משובחת.

כמו כן תודה מכל הלב לצוות המרפאה ולחנה דגן שיעצו לי להיכנס לבית-הדר, במחשבה ראשונה היה לי קשה מאד לקבל את ההצעה, מכל הבחינות, אך בדיעבד אני מודה שזו הייתה הצעה מאד נבונה. ותודה גדולה לנורית הפיזיותרפיסטית שעוזרת ומעודדת בשיקום הממושך.

עין-חרוד צריכה להתגאות בבית שזוהי. אין דברים כאלה.

מצל טל

להדר ואחי שאולי

לרותי ויהודה פניאל

למיקי ואילן יונת

להלל ורות-הנכד

זרקות חמות

לכל המשפחות

מצל טל

להילנה ולזרק גרדי

למאמי גרדי

להלל ורות-הנכד

אלון

שפע זרקות

לכל המשפחות

עוצרים באדום !

בינה גל

לידיעת האוחזים בהגה :

בזמן הקרוב יצטרפו למצבת רכבי החברים מספר רכבים של עובדי חוץ שמפאת גילם המופלג, קילומטרוז' גבוה ומצב פיזי לא הכי הכי, מוגבלים לנסיעה רק בטווח שבין עפולה לבית שאן.

והרכבים הם :

- גיטס פס ירוק שבאחריות אליאן סטורמן
- קיה ריו שבאחריות הגר דגן
- קיה ריו שבאחריות מיה בריל

הנוהגים בהם מתבקשים לגלות הבנה והתחשבות הן ברכבים עצמם והן בחברים האמורים לצאת איתם לעבודה למחרת בבוקר.

בתקווה להבנה

מזל טוב

לדגזרה ולסאריה ליפני

להולדת הנכדה

רחל

בת למירי ואנר

שפע ברכות

לכל המשפחות

מזל טוב

לרינה יחיאל

לניסאוי

יעיל ע"ש מעיין

ברכות לרגיות

לכל המשפחות

יומן תרבות

ששי מאור

תודה לבני רון על הנכונות להצטרף לצוות ההגברה.

טיול מיטיבי לכת פרק ד' בשביל הגולן לווה בתנאי מזג אויר קריר וגשום, למרות זאת יצאו לטיול חבורת נועזים שבוודאי מלאים חוויות וסיפורים מגבשים. תודה לאורי שפרן, מיכה דרום ואייל גרדי על הארגון והליווי.

חג הפסח חוזר ותופס את מקומו הראוי כאחד מחגי הליבה של הקיבוץ. אם תימשך מגמת העלייה במספר המשתתפים, נצטרך למצוא מענה ממשי למקום או להתארגנות שונה על מנת להכיל את כולם. השנה בצוק העתים גייסנו את אילון אבירם (מנצח חבורת הזמר) להובלת הסדר. אני מקווה שישראל סמילנסקי אשר הוביל את הסדר ונשא בעול במשך שנים רבות יחזור שנה הבאה וייקח את ההובלה שוב. בהזדמנות זאת תודה לישראל על התרומה רבת השנים לחג הפסח ולתרבות בכלל. החג עבר בהצלחה תודות לצוות מסור אשר מוביל את האירוע שנים רבות.

טקס קציר העומר נערך השנה בחלקת הלימונים הישנה, במזג אוויר נפלא ועם משתתפים ואורחים רבים, חגיגת אביב ריחנית ומרעננת פתח ותקווה לשנה טובה.

תודה רבה לרעות שלו מרכזת החג כבר שנה שנייה ברציפות.

תודה ליערה בן צבי.

תודה לעדי פרידמן וסיון שביט אשר סייעו בארגון.

תודה לתורנים גלעד מן, ניצן שמאלי, עמית הנסן, רפאל צפדיה, שחר אבן שושן, שיזף יוסף.

תודה לחן סהר על ההגברה.

תודה למארגנים ולמשתתפים הרבים : שירי פיין, נגה סנדרוביץ, בנות דה"ו, לרוכבים מהאורווה, לציפי ולדור סהר, לכל משתתפי ריקוד הזוגות, לאורי שפרן, לקוצרים, למאלמות.

טקס יום השואה, יום מיוחד בשנה אשר מדגיש את בשם המה ולשם מי אנו ממשיכים להילחם על מדינתנו, טקס מרגש. חבורת הזמר שרה שיר מרגש אשר העניק למעמד את הטון והגוון הראוי לו. חבורת הזמר הופכת לחלק משמעותי ובלתי נפרד מאירועי וחגי עין חרוד ובכך משיגה את אחת מהמטרות החשובות של הקמתה.

תודה לעליזה דגן, למירב פטרו ולזיוה אופנהיימר.

אנו נערכים לחג הגדול ביותר בשנת התרבות שלנו, חג השבועות מרובה האירועים. השנה החג ייחגג במתכונת שונה ואנו זקוקים לידיים רבות, כל פנייה ויוזמה תתקבל בברכה.

מחסן התרבות הגדול (מתחת לחדר האוכל) עבר השנה שטפון ובינוי אשר הרסו ציוד הגברה באלפי ₪ ונגזרות מסורתיות אשר נתלו על גביי הקיר המרכזי במשך שנים רבות. את הנגזרת של חג החנוכה ניתן היה להציל. פניתי לזיוה בן רפאל אשר נרתמה למשימה בחפץ לב. בעדינות, בהשקעה של שעות רבות וברגישות של יד אומן תיקנה זיוה את המגזרות אשר תמשכנה לשמש אותנו בעוד הרבה מאוד חגי חנוכה. תודה גדולה.

עם שוך סערת החגים, נצא ליום האישה וגם הגברים לא יקופחו, יש למה לצפות עובדים על התכנים, פרטים בהמשך.

אחד מתפקידי התרבות הנו עידוד יצירה מקומית. במסגרת "יוצרים תרבות" נפתחה תכנית שנתית שבה יוצגו עבודות אמנות פרי עבודתם של חברים בחדר האוכל. סנונית ראשונה לחשיפה תהיה שולה זוהר. אני מקווה שרשימה זו תתארך ותיתן במה ליוצרים מקומיים. כל המעוניין להציג את עבודותיו בכל תחום, מוזמן לפנות אליי.

יום שישי ל' ניסן תשע"ג 12.4.13 בשעה 21:00 במועדון לחבר "סיפור אהבה ארץ ישראלי".

ביום ראשון ד' אייר תשע"ג 14.4.13 בשעה 20:00 טקס יום הזיכרון לחללי צה"ל בחדר האוכל.

ביום שני ה' אייר תשע"ג 15.4.13 בשעה 11:00 טקס הזיכרון לחללי צה"ל בבית הקברות.

ביום שני ה' אייר תשע"ג 15.4.13 בשעה 16:00 טקס הזיכרון בבית הקברות עין חרוד מאוחד.

ביום שני ה' אייר תשע"ג 15.4.13 בשעה 20:00 טקס יום עצמאות במגרש הכדורסל.

ביום שני ה' אייר תשע"ג 15.4.13 בשעה 21:30 (לאחר סיום הטקס במגרש הכדורסל), בירה ונשירה בחדר האוכל.

ביום שלישי ו' אייר תשע"ג 16.4.13 בשעה 16:00 הפנינג יום העצמאות על דשא חדר האוכל.